

TÉTÉNYI CSABA

Az örök ígéret

Szokatlanul hűvös van az évszakhoz képest, gondolta a mester, ahogy baktatott a sűrű ködben a klubház étterme felé. Egy pillanatra maga elé bámult, látszik-e a lehelete. Odaérve belökte az üvegajtót, belépett, és az egyik fal melletti asztalhoz ment. A kabátját a fogasra akasztotta, leült, kivette a zsebéből a jegyzetfüzetét, maga elé tette, és várt. Nézte a kék és fekete színű, címerrel díszített noteszt, és nem jutott az eszébe semmi.

– Jó napot, mester. Hogy s mint? – köszöntötte a pincér.

– Jó napot, Lubos, megvagyok.

– Mit hozhatok?

– Egy kis húslevest kérek, aztán spagettit szalonnával meg azzal a fehér szósszal.

– Kereste a szót.

– Tejszínes-tojásos – mondta mosolyogva a pincér. – Hozom. Italt?

– Egy pohár sört. Köszönöm.

Kimerültnek érezte magát. Az utóbbi időben elég gyakran volt ez így. Fárasztotta a tehetetlenség. Így ébredt, és nem lábalt ki belőle egész nap. Eszébe jutott, egy hónappal ezelőtt hogy tüzelte a fiúkat a félidőben. Az utolsó percekig tele volt energiával. De akkor jött az a leforrázó, megalázó, szörnyű gól, látta megint, a csatár majdnem luftot rúgott, emlékezett Nicholson döbrent arcára, ahogy feküdt a fűvön, és szemmel követte a labdát, talán nem tudta elhinni, hogy nem érhet oda, nem nyúlhat meg négy méter hosszúra, pedig csoda kellett volna, de nem segített semmi; a labda kínos lassúsággal vánszorgott a jobb sarok felé, de senki se érhetett utol, végtelenül hosszúnak tűnt az az idő, látszólag végtelenül sokáig bizonytalan, eldöntetlen volt minden, rémült görcsbe feszült minden izom, tulajdonképpen meg kellett volna dermednie mindennek a stadionban, a világban, de végül mégis elfogytak a méterek, a centiméterek, és a háló lustán fodrozódott a lágy érintéstől. A mester akkor egy percig nem volt ott. Mire magához tért, minden erő kiment belőle, épp csak állni tudott, és szó nélkül figyelte játékosai kétségbeesett erőlködését. Utólag eszébe jutott, hogy ilyenkor kaphat egy edző szívvrohamot. Egy hatvankét éves edző.

Rázta a hideg. Másra kéne gondolni, mondta magának. A pincér letette elé a sört, a mester megköszönte, megfogta a poharat, de nem ivott belőle. Eldőlt, kies-tünk, gondolta, most már lehetne lazítani. De ha alábbhagy a lendület, akkor vége. Szombat reggel még hitt benne, hogy fordulhat a kocka, de hiába, simán kikaptak a bajnokesélyes otthonában. Papírforma. De a papírforma azért van, hogy olykor ne igazolódjék. Nem tudta, mihez kezdjen. Még hátravolt a hétvégi záróforduló, tét nélküli hazai meccs, csalódott szurkolók, lehangolt csapat. Ezt még becsülettel végig akarta csinálni. Arra gondolt, vasárnap talán meglátogathatná a lányát. Egy éve nem látta. Hosszú volt ez az idény, hosszabb, mint eddig bármelyik. Néha felhívták egymást telefonon, de nem sok mondanivalójuk volt egymás számára.

Megérkezett a leves, a pincér jó étvágyat kívánt, és visszament a pulthoz. A mester kinyitotta a noteszt, evés közben beleolvasott. Tyler két hónapja gólképtelen volt. Az idény elején nagyon ment neki, rúgott ötöt, úgy nézett ki, felállt a csatársor, de aztán elromlott valami. Felnézett. Tylert a Loweville-ben fedezte fel, hónapokig foglalkozott vele külön, hogy megerősítse a ballábas játékát. Tetszett neki Tyler konok szorgalma; nem tartotta nagy tehetségnek, de lehetett rá számítani, volt benne tíz-tizenkét gól idényenként, ezért hozta ide tavaly. Nem jött be, Tyler megállt hétnél, és egyre jobban elveszítette az önbizalmát. Nem kellett volna erőltetni, gondolta a mester.

Két pályagondnok lépett be az étterembe, köszöntek, leültek az ablak mellé.

– Jó napot, mester! Hosszabbít? – szólította meg az egyik.

Felnézett, habozott. – Még nem tudom – mondta lassan. – A jövő héten eldől.

– Jó étvágyat! – szólt oda a másik is, aztán a pincér felé fordult.

– Viszont – felelte a mester. Megint rángatózott az a kis ideg a jobb szeme alatt. Nem emlékezett rá, mikor kezdődött.

Befejezte a levest, a pincér elvitte a tányért. A mester hátradőlt, tekintete a falon függő képekre tévedt. Jól ismerte mindet. A feje felett Garry Hills, a legenda, húsz évet húzott le a klubnál, kétszáznál is több gólt rúgott, háromszor volt válogatott. Mikor a mester először dolgozott az AFC-nél, ő már rég visszavonult, csak ünnepi vacsorákon találkoztak. Pedig annak is már több mint húsz éve. A pincér kihozta a spagettit, a mester hozzálátott. Jobbra, az ablak közelében a másodosztály bajnoka huszonkét évvel ezelőttről. A mester az első sor közepén ült, negyvenévesen már ősz hajjal, a jobb oldalán Ritchie Smith, aki később gólkirály lett a Rangersben. A felső sorban balról a negyedik pedig Georgie Gibbs, nagyszerű középhátvéd volt, őt a City vitte el, tizenkétszer a válogatottba is bekerült. A kezem alatt lettek igazi futballisták, gondolta a mester, és akárhányszor eszembe jut valamelyik tanítványom, rögtön az is beugrik, melyik nagy klubba került. Én maradtam, tette hozzá, de végig figyeltem a pályafutásukat, mindent tudok róluk, mintha a fiaim lennének.

Befejezte az evést, ivott a sörből. A pincér odalépett, elvette a tányért.

– Kávét, mester?

– Igen, köszönöm.

Arra gondolt, össze kéne állítani a szombati kezdőcsapatot, de nem volt hozzá türelme. A középső képre bámult. A tavalyi csapat. Középen ő, a szokásos helyen, kissé megtörten, de boldogan. Sikerült benntartani a gárdát. Iszonyú küzdelem volt, harc az életben maradásért. Szerződést hosszabbított, bár tudta, idén még nehezebb lesz. Nem tehetett mást, nem adhatta fel; még akkor is zúgott a fülében a szurkolók diadalittas, kórossá egyesült üvöltözése, amikor aláírta a papírokat az elnöki irodában. Felelősnek érezte magát a fiúkért, a szurkolókért, és a saját munkáját sem akarta félbehagyni. Mosolygott az elnök, mosolygott a technikai igazgató, mosolygott ő is. Egy hétre rá az elnök sajnálkozva közölte, pótolni kell a költségvetési hiányt, el kell fogadniuk a Rangers ajánlatát Joey Andersonért. Aztán így ment az idény kezdetéig, Black, Djourowski, Leandro, Collins, csupa kezdőember. Újra kellett kezdeni a csapatépítést. Úgy harminc másod- és harmadosztályú focistát tesztelt, de csak négy felelt meg úgy-ahogy. Az elnök viszont elégedett volt, alig kellett fizetni értük. Persze, aztán várta az eredményeket, de azok nem jöttek. A csapat hősiesen egyensúlyozott a kiesőzóna

szélén, de érezni lehetett, hogy ennél többre nem futja. Nem tudtam csodát tenni, gondolta, pedig hittem benne.

Felhajtotta a kávé, és újra a fotóra nézett. Tavaly ilyenkor Anderson már oda se pillantott, csak tette balra Leandro felé, aki azóta már a Unitedben futballozott. Olyanok lehettek volna, mint a testvérek, gondolta. Egyszer ezt meg is mondta Leandro anyjának, egy megtermett, széles mosolyú, brazil származású asszonynak egy klubvacsorán, úgy tavaly április táján. Az asszony nevetett, és azt felelte, a fiának már van két testvére, de sebj. A két ék mögött Djorowski mozgott keresztbe-kasul, nem lehetett elvenni tőle a labdát, pedig csak százhetven centi volt a srác. Ő a Citybe igazolt, de azóta alig játszott. Az első pár hónapban a mester vagy százszor üvöltötte be neki, hogy tartsa a földön a labdát. Aki ilyen technikás, magyarázta neki, az ne féljen a rövid, meredek passzoktól.

Úgy vélte, az ember hatvankét évesen már csak egyéves szerződést ír alá. Arra gondolt, mit szólna ehhez Martsholme, aki már tíz éve van a Citynél, hatvanöt éves, és tavaly öt évre hosszabbított. Kivételes eset. Nem tudta eldönteni, vajon csak a körülmények hozzák-e létre a különbséget. Nem tartotta magát sem jobb, sem rosszabb edzőnek másoknál. Csak én vagyok meg a csapat, gondolta sokadszor, mi vagyunk. A másodosztályú bajnoki cím vagy a bennmaradás bizonyos körülmények között majdnem a maximum. A maximumot kell kihozni. Martsholme nagyjából kész játékosokat kap a keze alá, neki az a dolga, hogy nagy csapatot csináljon belőlük. Kár, gondolta, hogy egy igazi tehetséget sem kísérhettem végig a kibontakozásig. Megint eszébe jutott az elnök sajnálkozó arckifejezése.

– Kér még valamit, mester? – kérdezte a pincér az asztal mellé lépve.

– Nem, most nem, köszönöm.

Kinézett az utcára, belebámult a ködbe. Megrázta a fejét. Jól ismerte ezt a gondterhelt, komolykodó tekintetet. Taylor a Spidersnél először megkérdezte, kéré kávé, leültette az irodában, sóhajtozott. Akkoriban még szíven ütötte a dolog. Amikor Wesley-t és Ashfordot egyszerre adták el a Wanderersnek, azt hitte, álmodik. Ashford volt a legjobb, akivel valaha együtt dolgozott, büszke volt magára, hogy felfedezte, külön tréningezett vele; rengeteget foglalkoztak vele a lapok, a válogatottba követelték. Soha nem futott be igazán, még a Unitednél sem, és lassan megfélemedtek róla. Ha megtarthattuk volna, gondolta, két éven belül stabil válogatott lett volna, sőt, vezéregyéniség. Az Athletic majdnem csődbe ment, MacKenzie csak vonogatta a vállát, miközben eladta a fél csapatot. Grestin meg egyfolytában nyavalygott, hogy a Wanderers idáig süllyedt, hiába próbált pénzt szerezni, már későn került az elnöki székbe, nem tudta megállítani a folyamatot, és a többi. Ő meg csak bólogatott, megértette a helyzetet, és törte a fejét, kikkel helyettesítse a legjobbjait. Soha nem vezett össze egyikükkel sem. Hiábavaló lett volna.

Meglehetősen elálmosodott, a kávé sem segített. Megint észrevette a remegést a szeme alatt. Intett a pincérnek.

– Igen? – lépett oda a fiatal férfi.

– Egy whiskyt kérek – mondta a mester. – Jéggel.

– Máris hozom.

Megvárta az italt, megköszönte, belekortyolt. Kirázta a hideg. Downs még nem szólt, hogy menjek be hozzá, gondolta, pedig a fontos dolgok már eldőlték. Igaz, nem is tudom pontosan, mit felelnék, vallotta be magának, ha esetleg megkérdezné...

mindegy. Maga elé húzta a noteszt. Még volt egy mérkőzés. Azt még tisztességesen le akarta játszani. Látta magát az öltözőben, ahogy a szokásos, egyperces előszavát mondja, közvetlenül a kezdés előtt: „Ma szépen búcsúzunk, és ugyanakkor már a következő idényért is játszunk. Egymásért és személyesen mindenkiért, aki szurkol nekünk. Tegyük oda magunkat, a legjobbat magunkból! Pályára!”

Az utolsó bajnokság

A kocsikerekek nyomai között olyan mély volt a sár, hogy majdnem bokáig elsüllyedt benne. Élvezte ezt, és hiába volt viszonylag járható az utca széle, maradt közepén. Eszébe jutott, hogy a nyári szárazságban milyen kemény és göröngyös szokott lenni ez az út. A cipője jó erősen meg volt kötve, nem csúszott ki belőle a lába, és nem is ázott be. Tavaly kapta, amiért ötös lett az év végén matekból. Kicsit aggodott, hogy mit fog szólni az anyja, ha meglátja rajta a sok sarat. Majd azt fogja mondani, hogy az egész utca ilyen volt. Aztán elnézett balra, és önkéntelenül kihúzódott a jobb oldalra. A kerítés mögött meg is jelent a nagy, fehér kutya, és vadul ugatni kezdte, amitől megborzongott.

Odaért a nagybátyja házához, benyitott a kapun, és a keskeny járdán a hátsó ajtóhoz ment. Egy kicsit hallgatózott, és bámulta a csengőt. Aztán becsengetett. Rövidesen csoszogást hallott bentről.

- Ki az? – szolt ki rekedt és türelmetlen hangon Laci bácsi.
- Én vagyok, Pista – mondta ő, és tudta, nem elég hangosan.
- Kicsoda?
- Pista! – kiáltotta erőlködve.

Kinyílt az ajtó. A nagybátyja ránézett, zavaros volt a tekintete, mintha most ébredt volna fel. Arca borostás volt, a kopott, piros-fehér csíkos fürdőköpenye félrecsúsztatva lógott rajta. Pisti nem értette, miért hord otthon is sapkát. Arra gondolt, talán mindig elfelejti levenni.

- Á, te vagy az.
- Csókolom, Laci bácsi.
- Anyád küldött, mi? Na, gyere be!

Pisti levette a cipőjét az előszobában, és bement a nappaliba. A rádió halkan duruzsolt. Az asztalt beborították a rejtvényűjságok, ezenkívül egy borosüveg, egy pohár és egy szódászifon állt rajta. Pisti óvatosan kinyitotta az ételhordót, a nagybátyja elé tette, aztán evőeszközt hozott a konyhából. Laci bácsi szó nélkül enni kezdett, fel se pillantott, így ő észrevétlenül benyithatott Zoli szobájába.

Becsukta az ajtót. Levette a polcról a nagy albumot, leült az ágyra, és belelapozott. Az újságkivágásokat akarta nézegetni, de megakadt az első oldalakra beraasztott családi fotóknál. Laci bácsi kalapban, a karjába kapaszkodva Mária néni, köztük Zoli. Pisti nem emlékezett az anyja nővérére, még nagyon kicsi volt, amikor Mária néni meghalt. Furcsán görnyedt tartásban áll, bal kezével egy botra támaszkodik. Csak annyit tudott róla, hogy nagyon beteg volt, és hogy Zoli tőle örökölte a

betegségét. Mária néni közlőrl, Pisti anyjának a vállára hajtja a fejét. Mosolyognak; nagyon szerették egymást, ezt mondta róluk Zoli. Aztán mindannyian, Pisti nem tudta, hogy ki csinálta a képet. Ő nagyon kicsi volt, bár Zoli se sokkal nagyobb, pedig több mint két évvel idősebb volt nála; még Ritánál is eggyel, mégis Pisti nővére volt a magasabb. Megint ők hárman, Mária néni fekszik, Laci bácsi és Zoli az ágy szélén ülnek; nagyon fáradtnak látszanak, de épp nevetnek valamin.

Zoli egymaga, úgy, ahogy Pisti emlékezett rá, bot a kezében, nagyon sovány, de valahogy vidám, nyugodt az arca. Tavaly ősszel halt meg. Pisti csak egyszer volt nála a kórházban, nem is tudtak beszélni, Zoli éppen aludt, pedig meg akarta neki mondani, hogy van egy fiú az osztályukban, a Liverpoollal játszik, és kihívta egy mérkőzésre. Kár, hogy Zoli nem játszhat Bence ellen.

Még egy kép, ezt Laci bácsi csinálta, Pistiéknél voltak, Zoli már szinte náluk lakott, nézték a világbajnokságot. A kanapén ülnek, Zoli be van takarva, épp mond valamit, és a tévére mutat. Nagy angol szurkoló volt; amikor a magyar csapat kiesett, nekik drukkoltak, Pistinek eszébe jutott, hogy fogta a fejét a spanyolok elleni meccsen Woodcock helyzeténél. Látszik a gombfocipálya széle is. Tavasszal játszottak először, Zoli ötlete volt, elmagyarázta a szabályokat, aztán elővette a két zöld színű kaput, a labdákat meg a két megmaradt játékosát. A többit elkótyavetyéltem, ezt mondta. Pár nap alatt Pisti összeszedett egy csomó gombot, főleg otthonról, Zoli kiválogatta a jókat, és megtanította, hogyan lehet ragasztással, csiszolással igazi játékosokat csinálni. Izgalmas volt, eltartott egy hétig. Az egész nyarat végig gombfocizták, legtöbbször Zoli nyert, de a vége felé már alig tudott felkelni és odaülni az asztalhoz, amit úgy neveztek, hogy Wembley-stadion. Szomorú volt, azt mondta néha, hogy sajnálja, nem megy, sérültek a sztárjátékosok. Néhányszor még jobban lett, felkapaszkodott, de már nem nagyon ment neki a játék, látszott, hogy fáj minden mozdulat. Pisti szégyellt gólt löni. Az utolsó hetekben már csak beszélgettek, és az újságokat olvasták. Aztán Zolit elvitték a kórházba.

Az újságkivágások szinte csak az angol focistákról szóltak. Pisti nem tudta, mi volt az oka, hogy Zoli épp az angol focit szerette, de nem is érdekelte nagyon, magával ragadta ez a rajongás. A közösen vett újságokból is kivágták a képeket, az írásokat. Zoli odaadta a pénzt, ő meg leszaladt az újságoshoz. Bár néha neki is volt egy kis zsebpénze. Az apja elégedetlen volt, hogy ilyesmire költötte.

A pálya elég kicsi volt, legfeljebb nyolc plusz egyes csapatokkal lehetett rajta játszani. Megállapodtak, hogy megosztoznak az angol csapaton, amelyik a világbajnokságon szerepelt. Az album első fociképe Peter Shilton integet, ő volt Pisti kapusa, Zolié pedig Ray Clemence, aki azóta már Bencéé lett. Pisti nála játszott először teljes csapattal; Bencének az apja szerzett egy nagy falapot, ami csak a földön fért el, és a meccsek után be kellett tolni az ágy alá. Pali bácsi még vonalakat rajzolni is segített. Pisti az apjára gondolt; ő butaságnak tartotta a gombfocizást, és mindig figyelmeztette, hogy ha romlanak a jegyei, akkor megtiltja, hogy Bencéhez járjon.

A következő képen három felugró játékos volt, mindannyian az erőlködéstől eltorzult arccal. Ezután jöttek Zoli kedvencei, az elegáns játékosok, ahogy ő nevezte őket. Tony Woodcock a nagy, göndör hajával, olyan, mintha táncolna a labda körül. A kép mellé odaírták, hogy 1979 végén a Nottingham Forestből az Arsenalhoz igazolt. Még szerencse, hogy nem a Liverpoolba. Ez volt Bence csapata. Amikor először játszottak egymással, kiderült, hogy Clemence, Thompson és Neal mindkét

csapatban megvan. Bencének annyira megtetszett ez a három gomb, hogy kérte Pistit, cserélje el őket. Pisti elsőre nem akarta, de aztán Bence felajánlotta értük a legjobb gombját, és az pont jó lett Woodcocknak, aki addig csak egy kis lecsiszolt fülesgomb volt. Azóta ő volt a csapat legjobb góllövője. Pisti fel is mondta magában: hetvenhárom mérkőzés, huszonkét gól. Az olaszok elleni győztes meccsen Robson indításából, a bal oldalról lőtte be az egyetlen gólt. Úgy látta maga előtt, mintha film lett volna.

Lapozott. Három oldalon csak Trevor Francisról készült képek voltak. Nottingham-mezben, angol mezben, melegítőben, öltönyben. Egy összehajtogatott poszteren a labdán ült és mosolygott. Ő volt Zoli legnagyobb kedvence. Amikor csiszolták a gombokat, nem talált megfelelőt neki, mindegyikkel elégedetlen volt, azt mondta, Francist még meg kell keresni. Pisti azóta titkon várta, mikor bukkan fel. Néhányszor még a szomszéd utcában lévő Röltex boltban is körülnézett, de hiába, Francis rejtély maradt. Az a gomb, ami a nevét viselte, csak ideiglenes volt, és egy idő után ki is került a csapatból. Francis nincs formában, mondogatta Pisti magában, és kiszámolta, hogy még csak négy gólt rúgott.

Egy Liverpool-csapatkép következett, ez megvolt Bencének is, aztán Kevin Keegan csíkos mezben, épp kiáltott valakinek. Eszébe jutott, hogy Zolinak volt egy Nottingham-képe is, meg még több lap Shiltonról és Francisról. Talán lent vannak a pincében, Zoli búvóhelyén. Kicsit gondolkodott, mit tegyen, aztán letette az albumot az ágyra, és kiment a nappaliba. Laci bácsi épp szódát töltött a poharába, és rögtön meg is itta az egészet.

– Laci bácsi, lemehetek a pincébe?

– Menjél, ha nincs jobb dolgod. – A nagybátyja rá se nézett. Felvette a ceruzát, és visszatolta a szemüvegét, mert már lecsúszott az orra hegyéig.

Pisti felvette a cipőjét, leakasztotta a kulcsot a bejáratnál, kilépett a házból, és a pinceajtóhoz ment. Kinyitotta, és tapogatózva megkereste a villanykapcsolót. Egyetlen égő világított, és a nagy rendetlenségben nem tudta, hol kezdje a keresést. Amikor a legutóbb itt járt, még Zoli életében, minden szépen el volt rendezve a polcokon és a földön is. Beljebb lépett, és meglátott egy elemlámpát az egyik halom oldalában; felvette, kipróbálta, működött. Először azt a sarkot nézte át, ahol Zoli dolgainak kellett lennie. Talált néhány mesekönyvet, játékkatonát, egy „Gazdálkodj okosan!”-t, egy zacskónyi építőköveket, két kopott lendkerekes autót, egy csomó Búvár zsebkönyvet és egy pakli autóskártyát. Talán meg kéne kérdezni Laci bácsit, hol a többi holmi, gondolta. Nem, mégse.

Átkutatta a polc előtti halmot is. A szakadt dobozokban régi könyvek voltak, egy ládában penészes, büdös krumplicsusz, arrébb egy szétszedett asztal darabjai. A szemközti szekrényen befűtőesüvegek álltak, a földön szilánkok, biztos leesett az egyik. A hátsó falhoz alig lehetett eljutni a dobozoktól, és ott már elég sötét is volt. Pisti a lába elé világított, átmászott az egyik rakáson, talált egy halom újságot, de azok a Laci bácsi napilapjai voltak, összekötötték őket madzaggal, az egyik már elszakadt, és a köteg beledőlt egy ládába, amiben virágcserepek álltak. Átlépte őket, de a cipője beleakadt egy darab drótba. Ott állt féllábon, egyensúlyozott és nézelődött. Ahogy ki akarta szabadítani a lábát, majdnem elesett, elejtette a lámpát, és megtámaszkodott egy faladában. Felsértette a kezét. Amikor végre biztosan állt, felvette a zseblámpát, ami szerencsére nem aludt ki, és megnézte a sebet. Vért. Arra gondolt, az

apja biztos megkérdezi majd, ha hazaért, hogy miért nem inkább leckét írt. Mehetnékje támadt. De a fal menti kupacot még át kellett kutatnia.

Ide-oda kapaszkodva átvergődött még néhány dobozon, és megállt közöttük. Körbevilágított. Poros kacatok. Beletúrt az elsőbe, amiben edények voltak, aztán folytatta, sorban belenézett mindegyikbe. Régi asztalilámpa, függönycipeszek szétszóródva, táska szakadt pánntal, kölnisüvegek, mind idegenek voltak a számára. Eszébe jutott, hogy otthon még soha nem járt a pincében. Pedig biztos ott vannak a régi játékok. Sanyi bácsi, aki a földszinten lakott, azt mesélte, hogy oda bújtak az emberek, amikor a repülőgépek bombázták a várost. Pisti kicsit félt, hogy ha lemenne, talán megint bombáznának. Harmadikos korában két osztálytársa hívta, hogy menjen velük felderíteni egy régi pincét, de nem ment. A fiúkat aztán elkergette az ottani házmester. Sanyi bácsi is elkergette volna őket, gondolta Pisti.

Felvett egy bekeretezett, megsárgult fotót, és rávilágított. Egy férfi volt rajta, lovon ült, mögötte nagy ház látszott. Büszkén kihúzta magát, mosolygott a széles kalapja alól. Pisti nem tudta, ki lehetett. Ahogy letette a képet, meglátott egy dobozkát. Fából készült, a tetejére egy üveglapot tettek, hogy megvédje az alatta lévő hímezett anyagot. Felemelte a dobozt és kinyitotta. Olyan volt, mint egy kincsesládika. Egy csomó cérnagurigát, egy gyűszűt, egy gyógyszeres dobozt meg egy piros, szív alakú párnát rejtett, amiből három tű állt ki. Pisti anyjának is volt ilyen varródoboza, de az övéről hiányzott a hímezés. Kivette a gyógyszeres hengert, lecsavarta a tetejét. Gombok. Vigyázva kiszórta őket a tenyerére. Volt köztük szép, gyöngyházfényű kabátgomb, egy-két fülesgomb, apró inggombok és egy nagy, fehér télikabátgomb. Tátva maradt a szája. Megtalálta Trevor Francist.

